

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Petra Průchy a soudců JUDr. Karla Šimky a JUDr. Lenky Matyášové v právní věci navrhovatele: **J. L.**, zastoupeného Dr. Jiřím Škůrkem, obecným zmocněncem, bytem Lesnická 62, Brno, proti odpůrkyni: **Rada obce Pasohlávky**, se sídlem Pasohlávky č. p. 1, zastoupená Mgr. Žanetou Vítů, advokátkou, se sídlem Sady 28. října 431, Břeclav, v řízení o kasační stížnosti odpůrkyně proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 28. 4. 2014, č. j. 66 A 1/2012 – 89, o návrhu odpůrkyně na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti,

takto:

Kasační stížnosti odpůrkyně proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 28. 4. 2014, č. j. 66 A 1/2012 – 89, **se přiznává** odkladný účinek.

Odůvodnění:

Včas podanou kasační stížností se odpůrkyně (dále jen „stěžovatelka“) domáhala zrušení rozsudku Krajského soudu v Brně (dále jen „krajský soud“) č. j. 66 A 1/2012 – 89 ze dne 28. 4. 2014 (dále jen „napadený rozsudek“) a odmítnutí návrhu, jakož i přiznání plné náhrady nákladů řízení. Eventuálně stěžovatelka navrhla zrušení napadeného rozsudku a vrácení věci k soudu prvního stupně k dalšímu řízení. Napadený rozsudek byl vydán poté, co Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 17. 7. 2013, č. j. 3 Aos 2/2012 - 50, zrušil rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 4. 9. 2012, č. j. 66 A 1/2012 - 68, a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Napadeným rozsudkem krajský soud zrušil opatření obecné povahy - Územní opatření o stavební uzávěře Pasohlávky vydané odpůrkyní dne 6. 4. 2012, č. 364/2012 (dále jen „opatření“), které se týkalo vymezené části katastrálního území M.

V rámci své kasační stížnosti stěžovatelka rovněž požádala o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti v souladu s ustanovením § 107 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) ve spojení s ustanovením § 73 s. ř. s. Svou žádost stěžovatelka odůvodňuje tím, že vydáním napadeného rozsudku bylo zrušeno územní opatření o stavební uzávěře v k. ú. M., jehož účelem bylo do doby vydání připravovaného nového územního plánu poskytnout ochranu předmětnému území tak, aby nadále mohlo plnit funkci biokoridoru.

Konkrétně stěžovatelka opírá svou žádost o tvrzení, že v předmětném území dotčeném stavební uzávěrou probíhá v současné době proces legalizace staveb různého charakteru, a to na pozemcích parc. č. X, X, X, X, X, X a parc. č. st. X v k. ú. M. tak, aby se podařilo tyto stavby dodatečně stavebně povolit a následně zkolaudovat do doby vydání územního plánu, který v daném území stanovuje šířku nivní větve biokoridoru na 50 m, a kdy tyto stavby tuto šířku nedodržují, resp. nacházejí se ve vzdálenosti bližší od břehu vodní nádrže N. M. a neakceptují tak ochranu biokoridorů a biocenter, jejichž plochy je nutno respektovat. Podle stěžovatelky byla stavební uzávěra vydána právě pro území, kde panovaly obavy, že by jinak mohlo dojít k zásahům takového charakteru, který je neslučitelný s ochranou biokoridoru. Po zrušení předmětné stavební uzávěry by byla nevratně stěžovatelce způsobena závažná újma spočívající v dokončení procesu legalizace předmětných staveb v daném území v mezidobí, než bude rozhodnuto o této kasační stížnosti. Stěžovatelka se zároveň nedomnívá, že by přiznáním odkladného účinku bylo nepřiměřeně zasaženo do práv třetích osob nebo jakkoliv nastal rozpor s veřejným zájmem, kdy naopak je ve veřejném zájmu chránit dotčené území a respektovat zde se nacházející biocentra a biokoridory, které stavební činnost vylučují. K důkazu navrhla několik spisů z řízení o dodatečném povolení stavby vedených Městským úřadem v Pohorelicích.

Navrhovatel se ve vyjádření ke kasační stížnosti vyjádřil i k návrhu odpůrkyně na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti. Podle navrhovatele se odpůrkyně staví do role strážce ochránce životního prostředí tím, že svým postojem brání legalizaci staveb, které tam stojí mnoho roků a nemají žádný vliv na ekologii, spíše naopak ve smyslu vysloveného souhlasu s těmito stavbami orgánem životního prostředí a hygieny. Pro navrhovatele je zcela nepřijatelné, pokud odpůrkyně žádá přiznání odkladného účinku, odpůrkyně se nemá čeho obávat, poněvadž stavební úřad přijal tezi o dosavadně všech přerušených správních řízeních o stavbách v předmětné lokalitě, podle které se čeká na definitivní rozhodnutí Nejvyššího správního soudu o stavební uzávěře a do té doby k žádným stavebním změnám dotčeného území i za současného stavu dosavadního pravomocného zrušení stavební uzávěry podle rozsudku krajského soudu a za dohledu krajského úřadu nedojde.

Napadeným rozsudkem krajský soud zrušil opatření obecné povahy - Územní opatření o stavební uzávěře Pasohlávky vydané odpůrkyní dne 6. 4. 2012, č. 364/2012, které se týkalo části katastrálního území M.. Jednalo se o jižní část pobřeží vodního díla N. M., které je vyznačeno v mapovém podkladu, který je přílohou tohoto opatření. Podle čl. II se v tomto vymezeném území omezuje a zakazuje stavební činnost z důvodu, aby nedošlo ke ztížení či znemožnění budoucího využití území podle připravované územně plánovací dokumentace, tj. podle čl. IV opatření do nabytí účinnosti územního plánu Pasohlávky. V připravovaném územním plánu nejsou v ploše stavební uzávěry Pasohlávky navrženy žádné nové plochy určené k výstavbě.

Krajský soud zrušil předmětné opatření obecné povahy z důvodu, že pokud odpůrkyně jako důvod vyhlášení stavební uzávěry uvedla potřebu zabránit stavební činnosti z důvodu plánované podpůrné větve lokálního biokoridoru, bylo na místě, aby toto tvrzení podložila relevantními důkazy či podklady. Krajský soud dospěl k závěru, že ze strany odpůrkyně nebylo prokázáno, že skutečně existuje hodnota konkrétně označená

v připravované územně plánovací dokumentaci, která by odůvodňovala takový zásah do výkonu vlastnického práva navrhovatele, kterým vydání územního opatření o stavební uzávěře bezpochyby je. Jelikož v územním opatření o stavební uzávěře nebyl prokázán samotný důvod jeho vydání, tím spíš není možné soudem přezkoumat, zda byla splněna podmínka obsahová, tj. zda stavební činnost byla omezena a zakázána pouze v nezbytném rozsahu. Z těchto důvodů shledal soud opatření obecné povahy za nepřezkoumatelné a v souladu s § 76 odst. 1 s. ř. s. územní opatření o stavební uzávěře Pasohlávky zrušil.

Podle ustanovení § 107 s. ř. s. kasační stížnost nemá odkladný účinek. Nejvyšší správní soud jej však může na návrh stěžovatele přiznat. Ustanovení § 73 odst. 2 až 4 s. ř. s. se užije v případě rozhodování o odkladném účinku kasační stížnosti přiměřeně.

Ustanovení § 73 odst. 2 s. ř. s. upravuje podmínky pro přiznání odkladného účinku. Soud na návrh žalobce po vyjádření žalovaného usnesením přizná žalobě odkladný účinek, jestliže by výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí znamenaly pro žalobce nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, a jestliže to nebude v rozporu s důležitým veřejným zájmem. Podle § 73 odst. 4 s. ř. s. platí, že usnesení o návrhu na přiznání odkladného účinku musí být vždy odůvodněno.

Nejvyšší správní soud judikoval, že v případě odkladného účinku kasační stížnosti (dle § 107 s. ř. s. ve spojení s § 73 s. ř. s.) musí být vliv stížností napadeného rozhodnutí krajského soudu na právní sféru stěžovatele zcela mimořádný a jeho důsledky by musely být spojeny s okamžitým výkonem rozhodnutí, kterému by proto bylo třeba předejít.

Nejvyšší správní soud nepřehlédl, že odpůrkyně požádala o odkladný účinek již při podání kasační stížnosti proti rozsudku krajského soudu ze dne 4. 9. 2012, č. j. 66 A 1/2012 - 68, kdy Nejvyšší správní soud usnesením ze dne 22. 11. 2012 č. j. 3 Aos 2/2012 - 3 kasační stížnosti odkladný účinek přiznal. Důvody pro přiznání odkladného účinku ze strany odpůrkyně se v tomto řízení o kasační stížnosti neliší od důvodů uplatněných v řízení pod sp. zn. 3 Aos 2/2012. Nejvyšší správní soud v citovaném usnesení č. j. 3 Aos 2/2012 - 3 uvedl, že opatření obecné povahy, na rozdíl od správních rozhodnutí, proti nimž lze podat žalobu a na něž prvotně dopadá § 73 s. ř. s., zasahuje širší okruh osob, nikoli pouze v rozhodnutí jmenovitě vymezeného adresáta. Nejvyšší správní soud poukázal na to, že stěžovatelka nemůže v probíhajících řízeních o dodatečných povoleních staveb navrhopvat přerušování řízení z důvodu probíhajícího řízení o kasační stížnosti o stavební uzávěře, z tohoto pohledu byl její návrh na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti opodstatněný. V daném usnesení zdejší soud uvedl, že „*Nejvyšší správní soud v posuzované věci vážil na jedné straně újmu, která by mohla vzniknout stěžovateli, pokud by odkladný účinek kasační stížnosti nebyl přiznán, s újmou, která by vznikla navrhovateli a dalším osobám dotčeným předmětným opatřením v případě přiznání odkladného účinku (...). Jakkoliv Nejvyššímu správnímu soudu nepřisluší udělat si jakýkoliv úsudek o tom, zda by předmětné stavby byly dodatečně legalizovány, pokud by odkladný účinek kasační stížnosti přiznán nebyl, vnímá Nejvyšší správní soud na straně druhé skutečnost, že případné dodatečné povolení těchto staveb na základě nyní pravomocně zrušené stavební uzávěry před konečným posouzením Nejvyšším správním soudem by neodpovídalo principu ochrany právní jistoty, konkrétně ochrany nabytých práv v kontextu zohlednění relevantních veřejných zájmů definovaných příslušnými právními předpisy. Hrozící újma zde tedy primárně spočívá v rovině*

nastolení určitého právního stavu, který by stěžovatelka mohla posléze obtížně zvrátit. Naproti tomu, přiznání odkladného účinku se žádným způsobem nenahraditelně ani nevratně nedotkne nepřiměřeně práv navrhovatele ani dalších osob (vlastníků pozemků v dotčené části k. ú. M. či potenciálních dalších stavebníků, kteří by mohli při absenci územně-plánovací dokumentace obce Pasohlávky i absenci pravomocně zrušených Zásad územního rozvoje Jihomoravského kraje chtít stavět na dotčených pozemcích), vůči nimž předmětné opatření vyvolalo právní účinky.“ Potvrdí-li Nejvyšší správní soud názor krajského soudu o nepřezkoumatelnosti předmětného opatření a procesní nesprávnosti postupu jeho vydání, pak spolu s jeho rozhodnutím ve věci samé přestane odkladný účinek kasační stížnosti působit, bude-li rozhodnuto opačně, pak k žádné újmě přiznáním odkladného účinku předmětné kasační stížnosti nedojde, neboť předmětné opatření zůstane i nadále v účinnosti.“

Vzhledem k tomu, že důvody, které vedou odpůrkyni k návrhu na přiznání odkladného účinku, se vzhledem k okolnostem vyplývajícím ze spisu a ke tvrzením účastníků nezměnily, Nejvyšší správní soud také nemá důvod odchýlit se od svých dřívějších závěrů a nepřiznat kasační stížnosti odkladný účinek. Nepřiznání odkladného účinku a případné dodatečné povolení staveb za situace, kdy je stavební uzávěra rozsudkem krajského soudu zrušena, by mohlo způsobit nepoměrně větší újmu odpůrkyni, pokud by byl napadený rozsudek následně zrušen. Sám navrhovatel uvádí, že stavební úřad čeká na definitivní rozhodnutí Nejvyššího správního soudu o stavební uzávěře, tudíž přiznáním odkladného účinku se až do meritorního rozhodnutí ve věci pouze zachová stávající stav. V případě, že by Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl, odkladný účinek přestane působit a stavební uzávěra bude na základě napadeného rozsudku zrušena, tudíž dále by již nic nebránilo v pokračování stavebních řízení o povolování staveb v dotčeném území.

Z výše uvedených důvodů Nejvyšší správní soud návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti vyhověl.

Tímto rozhodnutím Nejvyšší správní soud nikterak nepředjímá budoucí rozhodnutí o věci samé.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejdou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 15. července 2014

JUDr. Petr Průcha
předseda senátu